

בול אלינור רוזבלט

Eleanor Roosevelt Stamp

2.11.64

49

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י
תל אביב-יפו • ירושלים • חיפה
PHILATELIC SERVICES
JERUSALEM • ISRAEL

אנה אלינור רוזוולט נולדה ב־11 באוקטובר 1884 בניו יורק למשפחה מכובדת בחברה הניו יורקית. בביתה האריסטוקרטי קיימת היתה דאגה כנה לגורל עניי החברה והתענינות ערה במעשים של חסד וצדקה.

ב־1894, בהיות אלינור בת עשר נתינתה מהוריה ועברה, יחד עם אחיה הצעיר אליוט, לגור בבית סבתה. הסבתא עשתה הכל כדי להכין את נכדתה לקראת חייה העתידיים. נוסף על החינוך הדתי שהעניקה לה שקדה להקנות לנערה גם ידיעה רחבה בשפות ובמוסיקה מחד ובמלאכות הבית ומעשי צדקה מאידך. את חדשי הקיץ היתה אלינור מבלה בחווה המשפחתית כשהיא מחלקת את זמנה בין עבודות החווה השונות ובין טיולים ביערות וקריאת ספרים. סיפוקה הגדול היה תמיד לעזור לאחרים.

בהיותה בת חמש עשרה, שנה לאחר שהכירה את פרנקלין, קרוב רחוק שלה אשר מאוחר יותר היתה לו לאשה, נשלחה אלינור לאנגליה, ללמוד בבית־ספר עם פנימיה ליד לונדון. שם למדה גרמנית ואיטלקית והשתלמה בצרפתית. ב־1902, לאחר שלוש שנות למוד באנגליה שבה לארצות הברית והתמסרה לעבודה סוציאלית. אלינור, אשר מאז ילדותה גילתה התענינות במקופחי החברה ובבעיותיהם, מצאה סיפוק רב בעבודתה כחוקרת תנאי העבודה בחנויות ממתקים ובבתי חרושת להלבשה.

ב־1905 התקיימה חתונתם של אלינור ופרנקלין רוזוולט. חמש שנים לאחר מכן נבחר פרנקלין לסנטור של ארצות הברית מטעם מדינת ניו יורק ואלינור, שהיתה כבר אם לשני ילדים, נכנסה לחיים הצבוריים והמדיניים והיתה ליד ימינו. כאשר הזמן הנשיא וילסון את פרנקלין רוזוולט להיות מזכיר הצי של ארצות הברית עזבה המשפחה את ניו יורק ועברה לושינגטון.

למרות עבודתה הסוציאלית הענפה של אלינור, למדה באותו זמן סטנוגרפיה, כתבנות, בישול והשתדלה להיות עצמאית במלוי משימותיה. כאשר נכנסה ארצות הברית למלחמה ב־1917, הקימה אלינור, שהיתה אם לחמישה ילדים, קנטינה של הצלב האדום והקדישה זמן רב לעבודה במטבח הקנטינה, לדאגה לצמר אפודות למתנדבים ולבקורים אצל החיילים הפצועים.

ב־1921 לקה פרנקלין רוזוולט בשיתוק בשתי רגליו. אלינור התנגדה בתוקף לכל אלה שטענו כי עקב המחלה על פרנקלין לפרוש מהחיים המדיניים ולחיות חיי שלווה ומנוחה. היא טענה שחיים כאלה יביאו כליה על פרנקלין רוזוולט ולעומת זאת, במדה וימשיך להיות פעיל בחיים המדיניים, ימצא את הכוחות הפנימיים כדי להתגבר על מחלתו. הרופאים היו לצדה של אלינור ופרנקלין נשאר בזירה המדינית.

שנתיים לאחר מכן נבחר פרנקלין רוזוולט למושל מדינת ניו יורק. נוסף על מלוי תפקידיה הרשמיים כאשת המושל ועל פעילותה כעורכת וסופרת עתון נשים דמוקרטיות ידוע, היתה אלינור לעינים, אזניים ורגליים לבעלה, שלא יכול היה להתנועע באופן זפשי כמוה. היא דאגה לעיבוד תכניות של רפורמות חברתיות ולמדה את המציאות בפינות הנדחות של מדינת ניו יורק ובזכותה ידע המושל רוזוולט על הנעשה במדינתו ואיך למלא את תפקידו.

ב-1932 הציג פרנקלין רוזוולט את מועמדו לנשיאות. אלינור נטלה חלק פעיל במערכת הבחירות ופרנקלין נבחר. בחירה זו הביאה למפנה גורלי בחיי הכלכלה והחברה בארצות הברית. מדיניות ה"ניו דיל" של רוזוולט הצילה את ארצות הברית מן השפל הכלכלי האיום שפקד אותה בתקופת המשבר הגדול. ב-1933 עברו הרוזוולטים לבית הלבן בושינגטון. כאשר נשאלה אלינור כיצד תסתגל למעבר מחיים פעילים של עבודה סוציאלית לחיי הפאר של הגברת הראשונה, השיבה: "אהיה כפי שהנני, כמו תמיד!" ואכן נהלה אלינור את חייה בבית הלבן בפשטות ובעצמאות מעוררי התפעלות. מעמדה חייב אותה לערוך מסיבות-תה לאורחים רמי מעלה אולם היא לא הזניחה את בקוריה בשכונות העוני, בבתי הסוהר לנשים ובבתי החולים לחולי רוח. היא היתה עורכת סיורים ארוכים ברחבי המדינה מכיון שבעלה, הנשיא, ביקש ממנה שתדווח לו על כל המתרחש בארצו. היא היתה מצפוננו, עינינו ואזנינו. הוא היה זקוק לעשייתה ולדווחיה. היא הלכה אל העם והביאה מן המתרחש בו אל הנשיא.

אלינור הצטיינה באומץ לב ובעקשנות. היא היתה מראשי הלוחמות למען זכויות הכוששים ועשתה רבות לשיפור רמת חייהם. היא פעלה למען ילדים משותקים, חולים ועזובים ובעזרת היומן שלה: "היום שלי", אשר הופיע במאות עתונים, הפכה להיות המצפון של העם האמריקאי. בשנות מלחמת העולם השניה בקרה בכל החזיתות כשהיא מתעלמת מן הסכנות, מחזקת את ידי בני עמה הלוחמים ומעודדת את לב הפצועים.

לאחר שפרנקלין רוזוולט נפטר, החלה אלינור בחיים עצמאיים משלה. הנשיא טרומן הציע לה להיות נציגת ארצות הברית באו"ם והיא התמסרה בהתלהבות לעבודתה בועדה לזכויות האדם. אישור מגילת זכויות האדם על ידי האומות המאוחדות היה נצחונה הגדול, כי אלינור רוזוולט היתה אישיות שדאגה ראשית כל לבני האדם בלי הבדל גזע, לשון, דת ומדינה.

היא סימלה את הטוב והנעלה שבעם האמריקאי, יחד עם זאת היתה אזרח העולם, ובד בבד עם כל הפעילות הכבירה הזו היתה אם למשפחתה, אוהבת בניה, בנותיה, נכדיה וניניה ומתעניינת בכל אחד מהם.

בשנת 1952 פנה מר משה קול, מנהל המחלקה לעלית הנוער בסוכנות היהודית, אל אלינור רוזוולט בהצעה שתקבל על עצמה להיות הפטרונית העולמית של עליית הנוער. באותה שנה בקרה בקרה אלינור בישראל כדי לעמוד מקרוב על המפעל העצום הנעשה בה. התרשמותה היתה עצומה, במיוחד התפעלה מעבודת החינוך והשיקום הנעשית על ידי עלית הנוער וקבלה עליה ברצון את הפטרונות העולמית. נפשה של אלינור נקשרה במפעל של עליית הנוער. מאז 1952 ערכה עוד שלושה בקורים בישראל כדי לשמור על הקשר עם אותם המקומות שכבר הכירה, לעמוד על התפתחותם ולהשתתף בבעיות של אנשיהם.

הפטרונות של הגברת רוזוולט על עליית הנוער לא היתה בבחינת סמל בלבד, כי אם גם תפקיד של ממש. לא היתה פניה אליה שהשיבה עליה בשלילה. היא נסעה ברחבי תבל כדי לפעול למען עליית הנוער והרבתה להשתתף בוועידות „הדסה“ וארגוני נשים ציוניות אחרים בארצות הברית. נוהגת היתה לומר שעליית הנוער בשבילה היא לא רק מפעל חינוך ושיקום של ילדים יהודים בישראל, אלא מפעל אנושי גדול שגם עמים אחרים יכולים ללמוד ממנו. היא היתה מסבירה את עליית הנוער לאישים ונציגי מדינות ואף לאלה הרחוקים מבעייתיה של ישראל. כאשר נשאלה מדוע היא מתעניינת דוקא בעליית הנוער השיבה: „אני מתעניינת בכל ילד הנוקק לסעד ומוכנה לעזור לו.“

זכות גדולה היתה למדינת ישראל ולעליית הנוער כי במשך עשר שנות חייה האחרונות של אלינור רוזוולט הוקמה שותפות ברוכה ונוצרה קרבה נפשית בין אישיות נפלאה זו ובין עליית הנוער. דמותה מהווה מקור השראה מתמיד. תולדות חייה, פועלה ומעשיה הם אות ומופת לדורנו ולדורות הבאים. פטירתה של אלינור היתה אבדה גדולה לא רק לישראל ולעליית הנוער כי אם לעם היהודי ולעולם כולו.

משה קול

Anna Eleanor Roosevelt was born in New York on the 11th of October 1884 to a family prominent in New York society and noted for its genuine concern for the underprivileged and extensive activities in various charities.

When Eleanor was ten years old, she lost her father; her mother had passed away two years earlier. Eleanor and her younger brother, Elliot, went to live with their grandmother, who undertook to prepare her grand-daughter for her future life. In addition to her religious education Eleanor acquired a wide knowledge of languages and music. She was also trained to manage a household and to take an active interest in charity work. She spent her summer vacations on the family farm, helping with the daily chores, roaming through the woods and reading. She always found satisfaction in helping others.

At the age of fifteen, a year after she met Franklin Roosevelt, a distant relative who was to become her husband, Eleanor was sent to a boarding school in England. She spent three years there studying languages. After her return to the United States in 1902, she devoted herself to social work. Eleanor, who since childhood showed a deep interest in the underprivileged and their problems, found great satisfaction in her work as an investigator of working conditions in stores and sweetshops.

THE ARTIST הצייר

מרדכי קרופ נולד בפולניה. את השכלתו התיכונית קיבל בגימנסיה העברית „תרבות“ ברובנו. מלחמת העולם השנייה עברה עליו תחת המשטר הנאצי. אחרי השיחרור התגורר שלוש שנים באיטליה וכח חובב ציור וצילום התמחה שם בשטח זה והתמסר במיוחד לפורטרט. עלה ארצה בשנת 1948. כיום עובד בשירות הבולאי במחלקת הדפסת הבולים.

Born in Poland, M. Krup studied at the Hebrew High School at Rovno. The years of the second World War he had to spend there under Nazi occupation. After Liberation he lived for three years in Italy, where he specialized in two former hobbies : photography and portrait - drawing.

Mr. Krup came to Israel in 1948 and today works at the stamp printing department of the Philatelic Services.

She was not only a symbol of all the fine qualities of the American people, but she was also a citizen of the world. This wide span of activities did not prevent her from remaining devoted to her family.

In 1952 Eleanor visited Israel for the first time. She was tremendously impressed by what was being achieved in the country, especially by the social and educational work carried on by Aliyat Hanoar — The Department of Child and Youth Immigration. Eleanor readily agreed to become the world patron of Aliyat Hanoar. Her patronage was not a mere symbol, but a task which she seriously undertook. For her this was not only an organization for the education and rehabilitation of Jewish children in Israel, but a magnificent human effort that should serve as an example to other nations.

The close bond of understanding and co-operation during the last ten years of Eleanor's life was a great honour for Aliyat Hanoar and the State of Israel. Her life, character and deeds have created an eternal source of inspiration for our generation and for generations to come. The death of Eleanor Roosevelt was a great loss to the State of Israel, Aliyat Hanoar and the entire Jewish people.

Eleanor and Franklin Roosevelt were married in 1905. Five years later he was elected senator for the State of New York. Eleanor, now a mother of two children, plunged into public life and became his devoted co-worker. When President Wilson appointed Franklin Roosevelt Secretary of the Navy, the family moved to Washington.

In 1917, when the United States entered the war, Eleanor, by then a mother of five, opened a Red Cross canteen. She spent most of her time worrying about warm clothes for the volunteers and visiting wounded soldiers.

In 1921 Franklin Roosevelt suffered an attack of polio and his legs were paralysed. Eleanor was strongly opposed to all who believed that because of his illness Franklin should retire from political activity and lead a quiet and comfortable life. She insisted that such a life would ruin Franklin and that only in an active political life would he find the inner strength to overcome his illness. The doctors agreed with her and Franklin continued his political career.

Two years later he was elected Governor of the State of New York. In addition to her official duties as the Governor's wife and her activity as editor and reporter for a leading women's magazine, Eleanor served as eyes, ears and legs to her handicapped husband.

In 1932 Roosevelt ran for President. Eleanor participated actively in the election campaign and Franklin was elected. His election was a turning point in the economy of the American society. Roosevelt's New Deal saved the United States from the horrors of the depression. In 1933 the Roosevelts moved into the White House. Eleanor accepted the glamorous life of America's First Lady by declaring: "It will not change me". True to her word the life she led in the White House was admirably simple and independent. Her new position obliged her to give numerous tea parties for the President's prominent guests, but that did not cause her to neglect her visits to slums, women's prisons and mental institutions. At her husband's request she travelled across the United States, reporting to him on what was happening throughout the country. She lived among the people and created a strong bond between them and their President.

Eleanor was a persistent and dauntless woman. She led the struggle for Negro rights, devoted herself to helping the down-trodden and the unfortunate. Her daily column "My Day" appeared in many newspapers throughout the country. She became the conscience of the American people. During the Second World War she travelled to all fronts, ignoring great dangers, encouraging soldiers and visiting the wounded.

After the death of her husband, Eleanor accepted President Truman's offer and became a delegate to the United Nations. She was appointed U.S. representative to the Commission on Human Rights and considered the acceptance of the Bill of Human Rights by the General Assembly of the United Nations as a great personal victory. She was devoted to all human beings without regard for race, nationality or creed.